

Cathy Bramley

Van je familie moet je het hebben

Appleby Farm 2

Vertaald door Marjolijn Huiberts

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

1

Een zonnestraal vond zijn weg tussen het kiertje van de gordijnen door linea recta naar mijn gezicht, waardoor zijn gouden gloed mij ogenblikkelijk wakker maakte. Ik wendde me af en rekte me uit, waarbij ik mijn tenen uitstreekte naar het koude stukje onderaan het bed waar de wollen dekens waren losgeraakt.

Wollen dekens? Natuurlijk! Ik was op Appleby Farm. Ik knipperde snel met mijn ogen, schoot overeind en stootte en passant mijn hoofd tegen het schuine plafond. Ik wreef over mijn schedel, mijn gezicht vertrokken van de pijn, mijn hart bonkend tegen mijn ribbenkast, terwijl de dramatische gebeurtenissen van gisteren weer bovenkwamen.

Het telefoontje van tante Sue, de ruzie met Charlie, de eindeloze rit over de snelweg en toen de harde realiteit van de hartafdeling in het ziekenhuis, waar oom Arthur gespannen en in het niet verzonden tussen de monitoren, draden en apparatuur lag.

Het was een nachtmerrie geweest, maar oom Arthur was schijnbaar buiten levensgevaar. Nu ik hier eenmaal was, was ik van plan te zorgen dat dit niet nog een keer gebeurde. Mijn ogen focusten zich langzamerhand op mijn omgeving en ik liet de troost en de blijdschap om terug op de boerderij te zijn een paar tellen op me inwerken.

Mijn slaapkamer bevond zich op de bovenste verdieping van de woonboerderij, gezellig onder de dakrand – vandaar die bons tegen mijn hoofd. Het was een grote kamer met een prachtig oud schuifraam dat over het dal uitkeek. De vensterbank was diep

genoeg om op te zitten en was altijd de perfecte plek om als kind weg te kruipen en mijn geliefde *Horse and Pony*-tijdschriften te lezen. Mijn eenpersoonsbed was antiek. Het was een hoog ijzeren ledikant maar had het lekkerste matras waar ik ooit op had geslapen en ik voelde me altijd net die prinses uit *De prinses op de erwt*, maar dan zonder erwt, wanneer ik hier logeerde.

Te lekker, bedacht ik toen ik op mijn horloge keek. Daar gingen mijn plannen om vroeg op te staan en aan de bak te gaan. Het was acht uur en Eddy en Ross zouden hier al ergens rondlopen. Ik sprong uit bed en spitste mijn oren of ik geluiden hoorde, maar het was stil in huis op een paar krakende vloerdelen onder mijn voeten na. Ik trok de gordijnen open en ja hoor, daar reed de Land Rover, onderweg naar een van de weilanden het verst bij de woonboerderij vandaan, waar de koeien stonden te grazen. Het weiland had vast een naam, zoals alle weilanden op de boerderij. Ik kende eigenlijk alleen Calf's Close, dat het dichtst bij de koeienstallen lag, maar Eddy, mijn oom en tante, en Ross waarschijnlijk ondertussen ook, kenden ze allemaal uit het hoofd.

Zo vroeg in mei was de lucht van het zachtste blauw met wolken als watten die vrolijk voorbij dreven en de zon was net zichtbaar boven de boomtoppen in het oosten. Alleen al door naar de lucht te kijken voelde ik me fijner. En toen voelde ik me schuldig omdat ik blij was... O, ik was helemaal in de war.

Kom op, Freya Moorcroft, zei ik tegen mezelf terwijl ik een blik op mijn spiegelbeeld wierp dat gerimpeld was van het slapen, *een kopje thee en dan de kippen*. Mijn haar was net een vogelnest, maar ik was ervan overtuigd dat de kippen niet zouden oordelen.

Ik trok een trui over mijn pyjama en sloop de trap af. Er kwam een laag, rommelend geluid uit tante Sue's slaapkamer, weergal-mend als een beer in winterslaap in zijn winterse grot, en ik moest een hand voor mijn mond slaan om niet te giechelen, want voor zo'n geweldig gevoelig oud dametje klonk haar gesnurk oorver-

dovend. Maar ik was blij dat ze nog sliep; we waren pas na middernacht uit het ziekenhuis gekomen en het arme mens was bijna bezweken van vermoeidheid. Ik kon me niet herinneren dat ze ooit had uitgeslapen, dus dat werd een keer tijd.

De hennen moesten echter wel naar buiten en ik had gezegd dat ik dat zou doen.

Dus nadat ik uitbundig door Madge was begroet en iets ingetogener door de katten, schonk ik een mok thee in, trok mijn regenlaarzen aan en huppelde in het vroege ochtendzonnetje over de binnenplaats.

De lucht rook fantastisch: stro, houtrook en een onderliggende geur van koeien, hoewel die nu vager was omdat het vee de komende maanden buiten op het grasland stond. Ondanks de heftige gebeurtenissen van gisteren voelde ik een golf van blijdschap van binnen opborrelen omdat ik terug op de boerderij was.

‘Goeiemorgen, dames!’ kirde ik terwijl ik het kippenhok ontgrendelde.

Vanuit hun nogal smerige nachthok waggelden de kippen luidruchtig kakelend de loopplank af en begonnen onmiddellijk op zoek te gaan naar hun ontbijt. De kippen voeren was makkelijk – ik smeed een paar handenvol legkorrels op de grond, sprong opzij om te voorkomen dat er op mijn regenlaarzen werd gepikt en ging bij de drinkbakken kijken.

Die kleine Ollie had dit geweldig gevonden. En het eierenrapen ook, schoot me automatisch te binnen, voordat een vlaag van paniek uit de krochten van mijn maag naar mijn borst omhoog golfde.

Charlie.

Mijn keel deed pijn van verdriet bij de gedachte aan hem en onze ruzie.

Je moet kiezen, Freya: dat was Charlies ultimatum geweest.

En hier stond ik dan, op de boerderij. Toen puntje bij paaltje kwam, had ik Cumbria boven Kingsfield verkozen, mijn familie

boven Charlie. Maar serieus, had ik een keus? Ik had tante Sue met geen mogelijkheid het in haar eentje kunnen laten rooien en Charlie had dat nooit van mij mogen vragen. Zoals hij had gereageerd... Nou, dat was geen liefde, dat was bezitterigheid. Ik begreep heus wel waarom hij zo voorzichtig was om een vriendin in Ollies leven toe te laten, en ik vond het vreselijk om het jongetje teleur te stellen, maar op dit moment vertelde mijn hart me dat ik op Appleby Farm moest zijn.

Aan mijn voeten zette een jonge haan de borst op in een poging een van zijn donzige dames te laten zien wie er de baas was. Het was een knappe kerel: glanzende donkere veren op zijn lijf en geelbruine om zijn kop als de manen van een leeuw. De hen pikte onverstoorbaar aan haar ontbijt en negeerde zijn mannelijke druktemakerij totaal.

Ik begrijp je helemaal, dametje, dacht ik met een zucht.

Nadat ik in Cumbria was aangekomen, had ik Charlie nog niet kunnen bellen en ik was van plan dat zo lang mogelijk uit te stellen. Ik had het akelige gevoel dat onze relatie weleens ten einde kon zijn.

Het zag er niet naar uit dat Ollie ooit Appleby Farm zou bezoeken.

Ik veegde een stortvloed aan tranen uit mijn ogen en liep naar de achterkant van het kippenhok om in de legnesten te kijken. Er lagen ongeveer vijftien verse eieren in het stro, sommige bijna wit, andere donkerbruin en sommige met een gespikkelde schaal, alle vormen en maten. Ik pakte de grootste en hield die in mijn hand. Het was enorm! Arme hen, die had aardig haar best moeten doen.

Ik was vergeten het eierenmandje mee te nemen, dus legde ik het ei voorlopig terug bij de andere, liet de kippen in de steek en liep naar de woonboerderij om me aan te kleden. Ik was pas halverwege de binnenplaats toen de Land Rover de hoek om kwam, voor de schuur stopte en Ross en Eddy uitstapten.

Geweldig.

‘Hoi,’ riep ik en ik trok mijn trui omlaag over mijn pyjama toen het tweetal naar me toekwam.

‘Hoe is ’t met Arthur?’ bromde Eddy vanonder gefronste wenkbrauwen. Hij droeg een bruine broek, een bruingeruit overhemd en een riem, waar een dikke buik boven hing. Zijn mouwen waren opgestroopt en zijn hele arm zat onder de modder. Tenminste, ik denk dat het modder was. Na een vee-inspectie kon Eddy onder iets veel ergers zitten.

Ik zette een stap naar achteren en probeerde niet te inhaleren.

Het viel me op dat Ross er ook nogal sjofel uitzag, waardoor ik me iets beter voelde over mijn outfit. Hij had zoals gewoonlijk zijn donkerblauwe overall aan, maar zat van top tot teen onder een fijne gouden stof, alsof hij een robbertje vechten met een strobaal had verloren.

Ik keek weer naar Eddy. ‘Het komt goed met hem. Het zal een paar dagen duren voordat hij de juiste medicatie krijgt, maar gelukkig was er niet veel langdurige schade aan zijn hart. Tante Sue weet natuurlijk meer. Zodra ze wakker is, breng ik haar naar het ziekenhuis.’

‘Mooi, mooi.’ Eddy knikte. ‘Maak jij de veldspuit klaar, jongen? Als eerste Bottom Field.’

‘Tuurlijk.’ Ross wilde weglopen. ‘O Freya, je bent Lizzie misgelopen. Ze vroeg of je bij de pub wilde langswippen.’

Ik stopte mijn net-uit-bed-haren achter mijn oren en glimlachte naar hem. ‘Zal ik zeker doen.’ Zonder Anna in de buurt had ik niemand om in vertrouwen te nemen over Charlie. En ik moest met iemand over dit drama praten, anders werd ik gek.

Eddy kuchte, waardoor hij mijn gedachten onderbrak. ‘En verder?’ vroeg hij verwachtingsvol.

Ik rukte mijn ogen los van Ross’ kleiner wordende slungelachtige lichaam en beantwoordde Eddy’s fronsende blik.

‘Jij vraagt je zeker af of zijn hartaanval met zijn ongeluk te maken had?’ vroeg ik zuchtend.

‘Da’s toeval,’ zei hij bruusk en hij trapte met de neus van zijn laars tegen de kasseien.

Ik keek op en zag beweging in de keuken; tante Sue was waarschijnlijk uit bed.

‘Kom op’ Ik gebaarde met mijn hoofd naar de boomgaard. ‘We gaan een stukje wandelen en even praten.’

Voordat tante Sue ons in het oog kreeg, beende ik rap weg met Eddy als laatste man, mopperend over het feit dat hij geen kopje thee had gehad.

‘Vandaag weten we meer. Gisteravond was hij niet in staat om echt iets te zeggen,’ zei ik terwijl ik op een nogal splinterige bank aan de rand van de boomgaard ging zitten. ‘Maar ik weet wel dat hij zo’n zes maanden lang niet veel op de boerderij mag doen en zeker een poos niet mag rijden.’

Voor ons lagen twee kleine weilanden. Lizzies paard, Skye, graasde aan de overkant van het ene weiland en de twee Jersey-koeien en hun kalfjes stonden in het andere. Het jongste kalfje werd gezoogd en hij noch zijn moeder, Gaynor, had belangstelling voor ons, maar de andere koe, Gloria, kuierde naar ons toe met haar kalf schokkerig naast haar.

Gloria stak haar snuit over het stapelmuurtje en keek ons aan met haar vriendelijke bruine ogen. Ik verloor het kalf uit het oog – het was te klein om bij de bovenkant van de muur te kunnen.

Ik klopte op het plekje naast me en Eddy ging kreunend zitten.

‘Dan zijn we zeker de pineut,’ mompelde hij afkeurend. ‘Ross en ik kunnen de boerderij nooit met z’n tweetjes bestieren.’

‘Niet?’ De moed zonk me in de schoenen. Ik was zo naïef te denken dat het wel goed zou komen met de boerderij, nu Ross hier van de zomer was.

‘Begrijp me niet verkeerd,’ zei Eddy, ‘ooit wordt hij een prima boer. Maar volgende maand moet ’t gras ingekuild worden en we hebben meer dan veertig hectare grasland – dat is een bulk werk

voor een oude knar als ik en een leerling.’

Kuilgras was die enorme berg gemaaid gras dat onder plastic in een sleufsilos lag en op zijn plek werd gehouden door oude banden. Het werd gebruikt als voer voor het vee wanneer er ’s winters geen gras meer groeide.

Ik knikte en wilde dat ik een oplossing had.

Gloria snoof om aandacht en we stonden allebei op om naar haar toe te gaan. Mijn hoofd draaide overuren: kon ik meehelpen, een tractor leren besturen en... al het andere? Of zou dat gewoon meer werk voor Eddy betekenen? En als ik het niet kon, wie dan wel? En waar moest het geld vandaan komen om extra mankracht te betalen?

‘Prachtbeesten, die Jerseys,’ zei Eddy terwijl hij liefdevol over Gloria’s brede snuit wreef. ‘Goedaardig, gedwee... een beetje zoals onze Ross, eigenlijk.’ Hij grinnikte.

Ik glimlachte. Hij vond zijn leerling oké, dat was in elk geval iets.

Het kalf kroop iets dichterbij. Ik stak mijn hand uit, maar ze was te angstig. Ze was een lichtere tint bruin dan Gloria, hoewel ze allebei dezelfde prachtige bruine ogen hadden.

‘Jij hebt zulke mooie wimpers toch helemaal niet nodig?’ zei ik. Er schoot me iets te binnen en vol afschuw snakte ik naar adem. ‘O jeetje, ze zijn vandaag nog niet gemolken. Arme koeien, die zijn vast wanhopig!’

Eddie keek me zijdelings aan en schudde zijn hoofd. ‘Dat heeft geen haast zolang ze nog zogen. Wat overblijft melkt je tante straks wel af.’

Ik werd rood. ‘O ja.’

Charlie had gelijk. Wat hij gisteren had gezegd klonk in mijn oren: *Zeg nou zelf, wat kun je nou eigenlijk doen om te helpen?*

‘Trouwens...’ Eddy trok aan zijn kraag en keek ineens ongemakkelijk. ‘Ik kwam gisteren de veearts tegen in ’t dorp en hij vroeg naar z’n rekening. Nog niet betaald, dacht hij.’

‘Oké.’ Knikkend richtte ik me op. ‘Ik kijk wel even in het kantoor of ik die kan vinden.’

Het kantoor opruimen was iets wat ik wél kon aanpakken, bedacht ik met een welkome vlaag optimisme. Niet dat ik per se binnen wilde zijn, ik was meer het outdoortype, maar ik was best goed in de boel op orde krijgen, bovendien kon ik stiekem proberen een blik op die aanmaningsbrief te werpen die ik had gezien toen ik hier de vorige keer was. Als de boerderij in financiële problemen zat, was nu misschien het juiste moment om dat aan te pakken, voordat oom Arthur weer thuiskwam.

‘Wil je mijn mening weten?’ vroeg Eddy toen we terug naar de binnenplaats liepen.

Ik knikte. Elke mening was op dit moment welkom.

‘Huur deze zomer een loonbedrijf in om ’t grasland te maaien en ’t kuilvoer klaar te maken voor de winter.’

‘Is dat duur?’ Ik twijfelde of ik het antwoord wel wilde weten.

Eddy bromde. ‘Goedkoper dan voer voor de winter moeten kopen.’

‘Uiteraard,’ zei ik, op mijn lip kauwend. Met te weinig kuilgras zouden de kosten voor het voer torenhoog zijn en dat waren kosten die we liever niet maakten.

‘En wie mag dit wezen?’ mopperde hij, turend naar de weg.

Ik volgde zijn blik en zag een busje het landweggetje op rijden voor een hobbelige rit naar ons toe.

‘Ross en ik kunnen samen ’t vee aan en voor ’t gewas zorgen. Maar ’t scheidt wat lucht als iemand anders ’t kuilgras doet.’

Ik kneep hem in de arm. ‘Laat mij dat maar regelen, Eddy. Ik zet het op mijn lijstje.’

Eddy knikte. ‘Doe Arthur de groeten. Zeg maar dat ik straks langskom.’

Toen ik hem alleen liet om bij Ross te gaan kijken, hobbelde er met hoge snelheid een deftige witte bus met LAKELAND BLOEMEN

op de zijkant over de binnenplaats en stopte voor me bij het hek van de woonboerderij.

Een kleine, pezige man met een grijze haarbos sprong eruit, vloog naar de achterkant van de bus en haalde een enorme bos lelies tevoorschijn.

‘Een bestelling voor Freya Moorcroft?’ riep hij terwijl hij me van top tot teen met een zweem van een grijns bekeek.

Ik kromp ineem. Ik zou nooit meer in mijn pyjama de kippen voeren. Aan de andere kant, hier stond een man met een bos bloemen met mijn naam eraan. Yes!

‘Dat ben ik!’ riep ik, op en neer stuiterend.

‘Alstublieft, mevrouw.’

‘Dank u!’

Hij overhandigde me het boeket en ik probeerde het niet uit zijn handen te grissen. Terwijl ik amper adem durfde te halen, pakte ik het kaartje dat ertussenin was gepropt en maakte het met één hand open.

Er stond een vrij lange boodschap op, maar het woord dat ik het allerliefste wilde zien stond er zwart op wit: Charlie.

Ik gilde, greep de man om zijn nek beet en omhelsde hem. ‘Dank u!’

‘Ik heb ze niet gegeven, hoor,’ klonk zijn gedempte stem vanuit mijn trui.

‘Weet ik,’ zei ik lachend, ‘maar u weet niet half hoe ik opbloeide van dit bloemetje.’

‘Gelukkig maar,’ zei de bezorger en hij maakte zich uit mijn armen los.

‘Ze zijn van mijn vriend,’ zei ik met onvaste stem. ‘Volgens mij houdt hij nog van me. Na gisteravond was ik daar niet meer zo zeker van.’

‘Oké mevrouw, u bent me geen uitleg verschuldigd. Wilt u hier tekenen, alstublieft?’

Hij gaf me een tablet en een plastic pen. Ik krabbelde mijn handtekening – best lastig met een arm vol bloemen – en gaf ze weer terug.

De man tikte op zijn schermje en fronste. ‘Weet u toevallig hoe laat het is?’

De keukendeur ging open en Madge trippelde naar buiten, liep de binnenplaats over naar de hondenkennel en ging liggen voor haar ochtendetje.

‘Tijd voor een eitje, volgens mij,’ zei ik giechelend.

De man schudde zijn hoofd, trok zijn das recht en klom nogal opgelucht terug in het busje.

Hij toeterde en ik zwaaide hem uit, met de bloemen tegen mijn borst geklemd.

Charlie hield nog steeds van me. En zolang we nog liefde hadden, zou de rest wel goedkomen, toch?

2

Tante Sue zette net het water op toen ik zowat dansend de keuken binnenkwam.

‘Kijk! Van Charlie!’ De bloemen kietelden haar neus toen ik langs zwierde en een leugentje om bestwil verzon. ‘Ze zijn voor ons samen. Om ons op te vrolijken.’

Björn kronkelde met zijn soepele lijf om mijn benen en ik tilde hem op, legde de bloemen op tafel én gaf mijn tante een zoen op haar wang in één vrolijke rondgang door het vertrek.

‘O, wat een aardige man, wat lief. Ik zal even een vaas pakken.’

‘Dank u.’ Ik ging aan tafel zitten en drukte het zijdezachte lijfje van de kat tegen me aan terwijl ik Charlies kaartje las.

En hilde.

Mooie meid, wat ben ik toch een ongelooflijke sukkel en ik geef je groot gelijk als je me hebt afgeschreven. Het is echt iets voor jou om hals over kop je oom en tante te hulp te schieten en het feit dat je zoveel om ze geeft is een van de dingen die ik zo fantastisch aan je vind. Ik weet dat je nu op de boerderij moet zijn. Ik hoop dat het goed gaat met je oom en kan niet wachten om je weer te zien.

Je verontschuldigende, mopperige, kinderachtige en liefhebbende Charlie xxx

Oké, ik vergeef het hem.

Toen we later die dag in het ziekenhuis kwamen, maakte een zwarte verpleegkundige met extreem strakke vlechten aantekeningen op een klembord aan het voeteneind van oom Arthurs bed. Zijn gezicht klaarde op toen hij ons zag. Zijn huid was nog steeds bleek, behalve het laatste stukje korst boven zijn wenkbrauw, maar hij zag er alerter uit dan de avond ervoor. Hij had minstens drie kussens in zijn rug, draden die uit een gat in zijn pyjama kwamen, een klem op zijn wijsvinger en natuurlijk zat zijn pols nog in het gips.

‘Jullie twee zijn een prachtig gezicht voor een oude vent,’ zei hij, zwaar ademend.

De verpleegkundige kuchte.

‘Eh, jullie dré, bedoel ik,’ voegde hij eraan toe. De verpleegkundige liet een luide, zangerige lach horen waar haar boezem van schudde en oom Arthur rolde koddig met zijn ogen. Ik gaf hem een zoen en zette aan weerszijden van het bed twee stoelen neer, terwijl tante Sue hem knuffelde tot hij begon te kreunen.

‘Je hebt me zo laten schrikken,’ zei ze, haar neus ophalend. Ze schonk uit een kan water een glas voor hem in en hield het bij zijn mond.

Oom Arthur nam een slokje en smakte met zijn lippen. ‘Sorry, lieverd. Ik ben een verrekte lastpost, hè?’ Hij klopte zachtjes op haar hand. ‘Maar maak je geen zorgen, ik zal...’

De verpleegster schraapte haar keel. ‘Arthur,’ zei ze streng, ‘je hebt wat te bespreken. En anders doe ik het voor je, hoor je me?’

Oom Arthurs blik schoot van de verpleegkundige naar mij en uiteindelijk naar zijn vrouw, en hij slikte. ‘Luid en duidelijk, zuster.’

De verpleegkundige haakte het klembord weer aan de ijzeren stang die aan het voeteneind hing, zwaaide onheilspellend met een vinger naar haar patiënt en ging naar het volgende bed, wiegend met haar heupen.

Tante Sue keek haar man verwachtingsvol aan. ‘Nou?’

Oom Arthur werd nog een tintje grauwer. ‘Je weet dat ongeluk dat ik heb gehad...’

Eddy had de spijker op de kop geslagen met zijn vermoeden dat er meer achter het tractorongeluk zat dan zijn baas had verteld. Het was geen krakende radio geweest waardoor oom Arthur in een greppel was beland, het was een pijnlijk klemmend gevoel in zijn hart geweest, maar omdat het maar een paar tellen had geduurd en omdat hij geen heisa wilde maken, had hij besloten dat het niks was.

Maar het was niet niks: het was zijn eerste hartaanval.

‘De specialist deed er nogal laatdunkend over,’ zei oom Arthur met zijn wenkbrauwen gepikeerd opgetrokken.

‘Tss, dat verbaast me niks,’ zei tante Sue. Zo te zien stond ze in tweestrijd. Ze zat op het randje van haar stoel alsof ze niet kon beslissen of ze hem een draai om zijn oren zou geven of hem tegen haar borst zou drukken en nooit meer uit het oog zou verliezen.

De ecg die hij de dag ervoor had gehad, liet de eerdere schade aan zijn hart direct zien. Nu moest er een stent worden geplaatst, gevolgd door een paar extra dagen in het ziekenhuis om zijn medicatie op orde te krijgen, waardoor dit hopelijk nooit, maar dan ook nooit meer zou gebeuren.

‘Luister, allebei,’ zei ik en ik stak boven de lichtblauwe standaarddeken mijn handen uit naar die van hen, ‘de komende paar weken wil ik dat jullie je richten op oom Arthurs herstel. Laat de boerderij maar aan mij over. Eddy en ik kunnen samen eventuele problemen oplossen. Goed?’

Een ongemakkelijke stilte. Bezorgde blikken vlogen over en weer.

‘Wat?’ Ik voelde mijn wangen kleuren. ‘Denken jullie dat ik het niet kan?’

Ik slikte een brok in mijn keel weg. Zo’n reactie zou ik van mijn

ouders verwachten, maar niet van deze twee. Mijn rol in de familie was altijd die van een zorgeloze meid, die nooit iets afmaakte, geen doel had, geen langetermijnplannen. En dat had me nooit dwars gezeten. Waarom zou het ook? Het klopte gewoon. Maar nu zat het me wel dwars.

‘Natuurlijk wel,’ zei tante Sue. ‘Maar het is gewoon...’

‘Het is goed, lieverd,’ zei oom Arthur en hij kneep in de hand van zijn vrouw. ‘Ik vertrouw Freya meer dan wie dan ook, jij niet?’

Ik liet een lange ademteug ontsnappen. Ik ging dit doen en goed ook. Mijn maag borrelde nerveus, maar ik hield oom Arthur voor de gek met mijn joviale glimlach.

‘Top.’ Ik gaf hem een kus op zijn voorhoofd en omhelsde hem voorzichtig. ‘Moet er vandaag iets specifieks gedaan worden?’

Mijn oom trommelde met zijn vingers op zijn stoppelige wang. ‘Er moet een paspoortaanvraag ingevuld worden voor het kalf van Gaynor.’

Ik deed mijn mond open en net op tijd weer dicht. Dat had gênant kunnen zijn. Gaynor was niet van plan op reis te gaan met haar pasgeboren kalfje, al het vee moest een eigen paspoort hebben. Dat wist ik wel, ik was het gewoon even vergeten.

‘Oké. Verder nog iets?’ vroeg ik terwijl ik probeerde zelfverzekerd over te komen.

‘Er ligt een dode das in Crofters Field bij Colton Woods...’

Ik pijnigde mijn hersenen... Welk weiland was dat?

‘Ik laat je de plattegrond van de weilanden zien,’ zei tante Sue.

Ik wierp haar een dankbare glimlach toe.

‘En we hebben niet veel nitrofoska en potas meer.’ Hij drukte zijn rug in de kussens. ‘Dat zijn meststoffen,’ voegde hij eraan toe toen hij mijn verdwaasde blik zag.

‘Yep, dat wist ik,’ zei ik lachend. Niet dus. ‘O en blijkbaar ligt er nog een rekening van de veearts?’

‘Eh. Juist.’ Hij fronste en floot tussen zijn tanden door. ‘Onderste

la van mijn bureau, neem die maar mee wanneer je weer op bezoek komt, dan schrijf ik een cheque uit.’

‘Goed dan, ik kan maar beter weer aan het werk gaan.’ Ik keek ze stralend aan. ‘Ik word een fantastische boerin. Wacht maar. Het zit in de genen.’

Het kantoor was nog donkerder en somberder zonder oom Arthurs opgewekte aanwezigheid. Het gebruikelijke vleugje ei werd vergezeld door het hondenluchtje van Madge, die op zijn stoel naar haar baasje smachtte.

‘Kom op, Madge,’ zei ik kreunend terwijl ik het stevige hondje op mijn schoot trok. ‘Oom Arthur komt gauw naar huis en ondertussen kun jij me met de klusjes helpen. Ik durf te wedden dat jij zonder plattegrond een dode das kunt vinden.’

Ze likte mijn gezicht, wat ik als een ‘ja’ opvatte.

De telefoon van de boerderij stond op het bureau en mijn vingers jeukten om Charlie te bellen. Maar eerst moest ik op zoek naar de veearsrekening en een paspoortformulier om in te vullen voor het Jersey-kalfje. Het paspoort klonk ingewikkeld dus daar zou ik naartoe werken. Oom Arthurs gehavende mahoniehouten bureau had drie lades. Ik trok de onderste open en hapte naar adem. Boven op een stapel papieren lag de envelop met LAATSTE AANMANING in grote rode letters erop gestempeld.

Met een bonkend hart zette ik Madge op de grond – het gelijk liep een beetje de spuigaten uit – en wierp vluchtig een blik op de deur. Ik hoorde tante Sue in de keuken stommelen.

Was het echt zo erg om te snuffelen?

Ik haalde de envelop uit de la en draaide hem om in mijn handen. Oom Arthur had gezegd dat ik hier moest kijken voor die rekening. Sterker nog, waarschijnlijk wilde hij dat ik deze brief vond. Misschien was het zijn manier om hulp te vragen.

De envelop was al geopend en ik liet de inhoud eruit glijden. Ik

ving net een glimp op van het woord 'deurwaarder', toen...

'Ik ben blij dat jij die brief gevonden hebt, om eerlijk te zijn,' zei tante Sue.

'Jezusmina!' schreeuwde ik terwijl ik naar mijn keel greep en de brief in de lucht gooide.

Ik staarde mijn tante aan, mijn borst ging op en neer vanwege mijn paniekerige ademteugen en Madge was onder mijn voeten in elkaar gedoken. Tante Sue liet zich op de stoel naast de mijne zakken en ik leunde achterover, met grote ogen en 'schuldgevoel' bijna zeker in koeienletters op mijn voorhoofd geschreven.

'Ik was op zoek naar de factuur van de veearts...' Mijn stem stierf weg. Tante Sue's onderlip begon te trillen en haar blauwe ogen glinsterden van de tranen.

Heel even stond ik perplex. Mijn tante was zo'n vrolijk mens, zo nuchter, een 'we maken er het beste van'-type, maar soms vergat ik gewoon dat ze best een oud vrouwtje was. Een oud vrouwtje dat gisteren haar man had kunnen kwijtraken. Maar nu zag ze er bijna... verslagen uit.

'Er zijn nog veel meer van dat soort brieven,' zei ze en ze depte haar ogen met het puntje van haar schort. Ze wees naar de la. 'Ze blijven binnenstromen: van de bank, het tractorbedrijf en nu de veearts. We hebben een betalingsachterstand bij de belasting en ook bij de zadenleverancier. We zitten tot onze nek in de schulden. Daarom kunnen we niet met pensioen: we kunnen het ons niet veroorloven. We moeten door blijven gaan, want anders raken we de boerderij kwijt.'

'Zo erg is het toch niet?' Ik slikte. 'Of wel?'

Naast mijn tante op de houten bank aan de keukentafel, over een pot thee, kreeg ik het hele verhaal te horen over hoe de ene ongelukkige gebeurtenis werd gevolgd door de andere: de financiële overeenkomst voor de nieuwe tractor, de stier die afgemaakt moest

worden, de kalveren die vorige winter aan longontsteking waren gestorven, de natte zomer die de gerst had vernietigd, de opbrengst van het kuilgras en de daarop volgende enorme veevoederrekening. Elke kwestie op zich was betrekkelijk klein, maar alles bij elkaar hadden ze een desastreus effect op de cashflow van de boerderij.

Tante Sue zuchtte. ‘En nu heeft de kredietmaatschappij de rente omhooggegooid en kunnen we de betalingen niet bijbenen. We hadden die trekker nooit moeten kopen, ook al was hij tweedehands. Ik zeg steeds dat Arthur alles moet verkopen, dat hij van de boerderij af moet.’

‘Dat klinkt verstandig,’ zei ik aarzelend. Maar ook ongelooflijk verdrietig.

Ik keek de keuken rond. De twee katten zaten op hun plekje bij de AGA en Madge had zich naar de fauteuil van haar baas verplaatst. De boerderij was de thuisbasis geweest van drie generaties Moorcroft-boeren en het was ondenkbaar dat Appleby Farm verkocht zou moeten worden, vooral onder zulke omstandigheden.

Mijn tante schudde haar hoofd en perste haar lippen op elkaar. ‘Je oom zegt dat hij zich niet door de bank van zijn land laat jagen. Hij zegt dat hij tot de laatste ademtocht blijft vechten om zijn boerderij te behouden.’

En gisteren had hij zomaar zijn laatste adem kunnen uitblazen. Ik voelde de tranen in mijn ogen branden en knipperde ze snel weg.

Tante Sue trok haar handtas naar zich toe en haalde er een handvol foldertjes uit.

‘Ze hebben me al deze boekjes gegeven om te lezen.’ Ze bladerde erdoor en liet ze een voor een op tafel vallen. “Gezonde voeding, gezond hart”, “Leven met een hartaandoening”, “Stress vermijden”. En hoe moet hij dat doen met al die druk die boven zijn hoofd hangt? Zeg ’t maar. Waarschijnlijk is hij nota bene door de stress om onze financiële situatie in het ziekenhuis beland. En ik zie dit probleem niet verdwijnen.’

We keken elkaar aan en zwegen. Ik had het gevoel alsof er een tafeltennisballetje in mijn luchtpijp vastzat en mijn hart brak voor hen; ze werkten zo hard en het was gewoon niet eerlijk. Tante Sue en ik bogen naar elkaar toe totdat onze hoofden elkaar raakten en ik sloeg mijn arm om haar schouders.

Opeens was het tafeltennisbalgevoel verdwenen. Ik ging rechtop zitten en greep tante Sue bij haar mollige bovenarmen beet.

‘Ik ga de boerderij redden,’ flapte ik eruit. Geen idee hoe. Nou ja, nog niet tenminste, maar ik was ervan overtuigd dat ik iets zou bedenken.

‘O, Freya.’ Ze wierp me een bedroefde glimlach toe en knipperde met haar ogen, waardoor er twee tranen langzaam over haar wangen rolden.

Ik veegde ze weg met mijn duimen. ‘Ik meen het. Ik hou van uitdagingen. Daar bloei ik van op. Sterker nog, dit is precies wat ik nodig heb. Die baan als serveerster begint te makkelijk te worden; ik ben toe aan iets nieuws.’

‘Maar lieverd, je bent een jonge vrouw,’ mompelde ze afkeurend ‘Je wilt toch niet hier met ons oudjes opgescheept zitten?’

‘Ik hou van jullie oudjes.’ Ik grijnsde.

‘Met weer en wind naar buiten moeten.’

‘Ik hou van alle weertypes en ik hou van het buitenleven. Zelfs u moet dat toegeven.’

Ze kantelde haar hoofd en trok haar wenkbrauwen op. ‘En er valt geen geld te verdienen, dat weet je?’

‘Ha,’ zei ik spottend, ‘sinds wanneer zit ik daarover in?’

Tante Sue schudde bezorgd haar hoofd. ‘En Charlie dan?’

Goed punt. Ik aarzelde een paar tellen. ‘Charlie zal het wel begrijpen. En ik hoef alleen maar te blijven tot alles geregeld is. Zie mij als zo’n interim-manager die bij een bedrijf binnenkomt om de boel draaiende te houden totdat de echte baas terugkomt.’

Voor het eerst in tijden voelde ik een vlaag van vreugde. De

boerderij had een oplossing nodig en ik was goed in het bedenken van oplossingen. Ik ijsbeerde om de tafel, waarbij ik de uitgesleten groeven in de plavuizen volgde. Veroorzaakt door de voetstappen van de familie Moorcroft.

Wauw. Er liep een rilling over mijn rug. Generatieslang hadden Moorcroft-boeren over deze vloeren geijsbeerd en nu had ik plotseling het gevoel dat ik daarbij hoorde.

Ik bleef staan en glimlachte stralend. 'Oom Arthur zei altijd dat ik op een dag mijn draai zou vinden.' Ik spreidde mijn armen en wervelde om mijn as. 'Misschien is dit het wel! Misschien lag mijn sterke kant al die tijd voor mijn neus op Appleby Farm!'